

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **A. H.**, proti žalovanému: **Krajský soud v Brně**, se sídlem Rooseveltova 16, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2014, č. j. 62 A 36/2014 - 25, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 11. 12. 2014, č. j. 62 A 118/2014 - 27,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se „správní žalobou“ ze dne 19. 11. 2014, podanou ke Krajskému soudu v Brně, domáhal zrušení usnesení tohoto soudu ze dne 5. 9. 2014, č. j. 62 A 36/2014 - 25, kterým byla odmítnuta žaloba stěžovatele proti usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2014, č. j. 4 As 94/2014 - 9, kterým byl stěžovatel vyzván k zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost ve výši 5.000,-Kč (výrok I.) a k doložení, že má vysokoškolské právnické vzdělání, které je vyžadováno pro výkon advokacie, nebo předložení plné moci udělené advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 3. 4. 2014, č. j. 62 A 11/2014 - 16 (výrok II.). V žalobě stěžovatel namítal rozpor rozhodnutí s dobrými mravy, zájmy společnosti, zákony ČR a Ústavou ČR.

[2] Krajský soud výše specifikovaným usnesením žalobu odmítl, neboť ve věci nejde o žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, nýbrž o žalobu proti rozhodnutí soudu. Takové soudní rozhodování není rozhodováním či postupem orgánu v oblasti veřejné správy ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Krajský soud proto uzavřel, že se proti napadenému usnesení nelze bránit žalobou ve správním soudnictví a žalobu jako nepřipustnou dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. usnesením odmítl.

[3] Stěžovatel usnesení krajského soudu napadl kasační stížností. Namítá, že ve věci vedené u krajského soudu pod sp. zn. 62 A 118/2014 jednal nezákonný senát, jehož soudci vydali v neveřejném řízení svoje soukromé právní názory, kterými ho připravili o právo na spravedlivý proces. Dále namítá, že výrok „žaloba se odmítá“ neodpovídá odůvodnění, v němž je dovozena nepřipustnost dle § 68 s. ř. s. Stěžovatel dovozuje, že postup předsedy senátu vykazuje znaky „zametání žaloby pod koberec“, jehož výsledkem jsou řetězíci se procesní podání a úkony. Stěžovatel proto žádá, aby soud zrušil usnesení krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[4] Nejvyšší správní soud dovodil, že kasační stížnost je nepřipustná pro nedostatek podmínek řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojitosti s § 120 s. ř. s., a to z dále uvedených důvodů.

[5] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že se jedná o další z řady věcí, v nichž stěžovatel podává opakované žaloby a další podání, které směřuje proti aktům rozhodovací činnosti soudů. Jak je Nejvyššímu správnímu soudu známo z jeho úřední činnosti, stěžovatel obdobný postup volil i v mnoha jiných věcech (viz k tomu např. řízení vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 1 As 5/2015, 6 As 261/2014, 6 As 251/2014, 3 As 179/2014, 2 As 163/2014, 2 As 162/2014, 7 As 134/2014 a desítky dalších řízení). Stěžovatel v těchto věcech podává „správní žaloby“ proti rozhodnutím soudů vydaným (zejména) ve správním soudnictví. Poté, co krajský soud takové žaloby usnesením odmítne, stěžovatel buď daná usnesení napadne další žalobou, nebo proti nim podá kasační stížnost. Nejvyšší správní soud kasační stížnosti stěžovatele v těchto věcech buď odmítne, anebo řízení o nich zastaví pro nezaplacení soudního poplatku (poté, co žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků zamítne s odůvodněním, že se v daných věcech jedná o „zjevně neúspěšné návrhy“ ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s.). Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pak stěžovatel napadá dalšími „správními žalobami“, čímž v konečném důsledku vytváří jakýsi „bludný kruh“, v němž se již dávno ztratila podstata věci, ve které se původně soudil. Jak Nejvyšší správní soud uvedl například v usnesení ze dne 29. 10. 2014, č. j. 2 As 162/2014 – 42, *„[z] procesního postupu stěžovatele, a to nejen v nyní posuzované věci, je zřejmé, že mu jde zejména o generování dalších a dalších soudních rozhodnutí, o (...) bezobsažné souzení se pro souzení.“* Příhodně charakterizoval tento stav rovněž krajský soud v nyní napadeném usnesení. Podle krajského soudu nelze z podání stěžovatele dovozovat, *„že by jeho snahou byla ochrana jeho veřejných subjektivních práv, ale pouze zpochybňování jednotlivých rozhodnutí soudů v nekonečně se řetězícím procesu, jevícím znaky obstrukční hry bez smysluplného významu.“*

[6] V nynější věci stěžovatel brojí kasační stížností proti usnesení, kterým krajský soud odmítl jeho „správní žalobu“ proti jinému usnesení téhož soudu. Stěžovatel neuvedl žádné relevantní námitky, které by byly způsobilé zpochybnit rozhodný závěr krajského soudu, že žaloba podaná v dané věci je nepřipustná. Krajský soud odmítl žalobu s tím, že žalobou dle § 65 s. ř. s. lze napadat toliko rozhodnutí správního orgánu, přičemž rozhodnutí napadené stěžovatelem v posuzované věci není rozhodnutím orgánu v oblasti veřejné správy ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Kasační námitky uplatněné stěžovatelem (k

jejich shrnutí viz bod [3] výše) *prima facie* nemohou být důvodné a kasační stížnost je zcela zjevně bezúspěšná.

[7] Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že v posuzované věci je stěžovatel opět veden snahou vést „*spor pro spor*“, nikoliv snahou o ochranu svých subjektivních veřejných práv.

[8] V souladu se zásadou hospodárnosti řízení Nejvyšší správní soud nepřistoupil k provedení dalších standardních procesních úkonů, tj. nevyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti a k předložení plné moci udělené jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Zdejšímu soudu je totiž z úřední činnosti známo, že v případě stěžovatele tyto výzvy neplní svůj účel a nevedou k řádné procesní přípravě řízení. Tyto výzvy pouze rozehrávají písemný „*ping pong*“ mezi stěžovatelem a zdejším soudem, který prodlužuje řízení o kasační stížnosti o několik týdnů až měsíců. Výsledkem řízení pak bývá jeho zastavení pro nezaplacení soudního poplatku, případně odmítnutí kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud nepochyboval, že tento bezúčelný a zcela neefektivní postup by se opakoval i v posuzované věci (k obdobnému postupu v jiné věci stěžovatele viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2014, č. j. 3 As 109/2014 – 10; přiměřeně srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 11. 2012, sp. zn. II. ÚS 4256/12, nebo ze dne 14. 11. 2012, sp. zn. III. ÚS 4255/12).

[9] Nejvyšší správní soud si je vědom znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva (a to zejména právo na soudní ochranu), však nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Chování stěžovatele naopak naplňuje znaky zneužití práva, které zdejší soud vymezil např. v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 – 48, č. 869/2006 Sb. NSS. Zneužitím práva se rozumí „*situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené*“. Dále lze odkázat na vymezení konceptu zneužití práva obsažené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008 – 74, č. 2099/2010 Sb. NSS (viz také v daném usnesení citovanou judikaturu).

[10] Stěžovatel obecně zneužívá práva na soudní ochranu, jak bylo zmíněno výše, je veden snahou vést spor pro spor, nikoliv zájmem o řešení reálně existujících problémů. Podstatná je pak skutečnost, že takové zneužití lze dovodit i v nyní posuzované věci – a toto rozhodnutí tedy nevede k budoucímu paušálnímu odmítnutí jakéhokoli podání, jímž by se stěžovatel obracel na soud. Shora předestřený postup představuje pouze materiální korektiv formálního pojmání práva na soudní ochranu v souladu s principem ekvity (spravedlnosti) a bude vyhrazen zcela výjimečným případům, u nichž se běžný procesní postup bude jevit jako úplně neefektivní, a současně bude zcela zjevné, že kasační stížnost nemůže být úspěšná. V tomto ohledu tedy bude třeba dbát zvýšené opatrnosti a pečlivě se seznámit se skutkovými i právními okolnostmi případu stejně jako v ostatních věcech.

[11] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) za použití § 120 s. ř. s.

[12] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 věty první za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. února 2015

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu